

Balogh Ferenc informatikus könyvtáros, könyvtári szakértő (1992/A)

Pólusok

*sokszor bal lator vagyok
hints meg, Uram, izsópoddal
s máris a jobb vagyok*

Szeretett alma materem kérésének eleget téve írom e sorokat magamról, bár nem tettem semmi különöset eddigi életemben, csupán olykor jól, olykor rosszul próbáltam kamatoztatni azokat a talentumokat, amiket a Jóistentől kaptam.

1974-ben születtem Egerben. Gyermekkoromat egy szép hevesi községben, Tarnaleleszen töltöttem. Családom templomba járó volt akkor is, amikor ezért nem járt dicséret. Amióta eszemet tudom, a családomban vallásos emberek vesznek körül. Dédszüleimtől, nagyszüleimtől és szüleimtől, sőt a rokonságom nagy részétől is ezt a példát láttam. Ministráns éveim elején kezdte meg szolgálatát községünkben Ferjentsik Ferenc atya, akinek hitem tudatos megélésének kezdetét köszönhetem.

Egész életemben a fenti versem szellemében éltem: a Jóisten kegyelme és irgalma nélkül nem lennék ma az, aki vagyok. Ennek a kegyelemnek tudható be az is, hogy Esztergomba kerültem és frankás diákként érettségizhettem. Senki nem motivált arra, hogy oda jelentkezzem, viszont eddigi életem egyik legjobb döntésének bizonyult. Egyedülálló élmény volt a templom és a rendház, az internátus és az iskola háromszögében élni.

Az esztergomi évek számomra a hitem elmélyüléséről, az önállósodásról és a közösségi lét megéléséről, ezek erejéről szóltak. Prefektusaink, a B-seknél a tapasztalt Ágoston testvér és nálunk a pályáját velünk kezdő József testvér, második apánkként nyesegettek bennünket. A hitünk szempontjából meghatározóak voltak Balázs atya elsős dogmatika órái. De említhetném Vilmos atya összevont fizika-technika vagy Pál atya matematika és hittan óráit is. Géza atya, Ignác atya, Joachim és Peregrin testvérek vagy Viki nővér a betegszobán, noha nem tanítottak bennünket, életpéldájuk által mégis hozzátettek valamit személyiségünk alakulásához. Nem folytatom tovább a felsorolást, mert bármilyen hosszú lenne a lista, méltatlanul kimaradna valaki. Minden szerzetes és világi tanárunk, de az iskola munkatársai és a rendház lakói közül mindenki adott valamilyen meghatározó élményt vagy tudást számunkra, amihez azóta is vissza lehet nyúlni.

A Franka szerintem soha nem volt „versenyistálló”, inkább a közösség megélésén és a nevelésen volt a hangsúly, amit Pál atya, mint igazgató tudatosan felvállalt. Ezzel együtt az osztályunkból szinte kivétel nélkül mindenki eljutott a diplomáig, vagy más módon találta meg az életben való boldogulásának lehetőségét.

A gimnáziumi évek élményei több oldalt is megtöltenének, ezért csak néhány számomra meghatározó momentumot emelek ki. Az egyik ilyen az, hogy a portaszolgálatot ellátó Ignác atya és Joachim testvér két hét után mindenkinek tudta a nevét, sőt azt is, hogy honnan jött vagy éppen miért ment ki a városba. Így, amikor mobiltelefon még nem lévén a szüleink kerestek bennünket, mindig releváns információval tudtak nekik szolgálni. Meghatározó élmények az esti felolvasások a 80 fős nagyhalóban. Emlékezetes, amikor influenzajárvány volt az iskolában, még a provinciális vendégszobából is betegszobát kellett kialakítani. Nem volt nap, hogy Vilmos atya ne nézett volna be hozzánk egy-két szóra, és ne hozott volna valami apróságot. Ilyenek az akkor még létező hizlaldában és a szigeten eltöltött közmunkák is. A

szervezett koncert- és színházlátogatások. A mindennapokban jellemző volt az őszinteség légköre. A problémákat nem söpörtük szőnyeg alá. Joe, alias József testvér személye, aki maga is frankás diák volt, így ismerte mindkét oldalt, ezért nehéz volt átverni. Persze mi bőszen próbálkoztunk! Prefektusunk, osztályfőnökünk, tanárunk volt és mégis egy közülünk. Az osztálymisék és lelkigyakorlatok, rekollekciók csöndje és ereje. A ferences szellemiséggel átítatott, a teremtett világ szépségeire és a hazaszeretetre szemünket és szívünket felnyitogató mindennapok. A hivatalos tananyaghoz képest alternatív történelemoktatás, mely sokkal közelebb állt a valósághoz. Keki kis és nagy sziget-körös testnevelés órái. Természetesen sorolhatnám még, de talán ebből a villanásszerű felsorolásból is látszik, hogy egyrészt számomra mit jelentettek az Esztergomban eltöltött évek, másrészt az is, hogy mennyire komplex volt az a nevelési program, amelynek részesei lehettünk. Pontosabban ma is részesei vagyunk, hiszen többnyire életkortól függetlenül elég valakiről megtudni, hogy frankás diák volt: már nem kell bemutatkoznia, és úgy tudunk beszélgetni, mintha ezer éve ismernénk egymást. Vagy arra, hogy akár osztálytársunk, Horváth Roland halálának évfordulóján tartott évenkénti, akár az ötévente tartott osztálytalálkozókra visszajárnak azok a tanulótársaink is, akik végül nem érettségiztek velünk. Ez még az egyházi iskolák között is ritka!

Röviden arról, hogy mi történt velem az érettségi óta: először az Egis Gyógyszergyárban dolgoztam, miközben levelezőn teológiát végeztem Egerben. Utána már nappali tagozaton kezdtem meg tanulmányaimat magyar-hittanár szakon. Végül hittanárként 1997-ben, majd a magyart a könyvtár szakra cserélve, 1999-ben informatikus könyvtárosként végeztem az egri Eszterházy Károly Főiskolán. 1997-től kezdtem tevékenykedni a Keresztény Ifjúsági Klub és Galéria programszervezőjeként. Sőt, kicsit előbb kezdődött az egyházi szolgálatom, mert óraadóként már 1995-től tanítottam hittant a szülőfalumban, egészen 2007-ig. 2001-től a Főegyházmezei Ifjúsági Irodát is vezettem. 2004-ben a Szegedi Tudományegyetemen szereztem informatikus könyvtáros oklevelet, és kerültem az egri Főegyházmezei Könyvtárba, ahol előbb Seregély István érsek úr az igazgatóhelyettesi, majd elődöm, Löffler Erzsébet nyugállományba vonulása után, TERNYÁK Csaba érsek úr az igazgatói teendőket bízta rám. Néhány éve a kötelező könyvtári vezetői mellett a könyvtári szakértői végzettséget is megszereztem. Szakmai elismerés, hogy tagja lehetek az Egyházi Könyvtárak Egyesülése könyvtári stratégiai bizottságának.

Az irodalom és főleg a versek iránti szeretetem korán kialakult és máig tart. 1997-ben Koppány István grafikus barátommal közös kötetünk jelent meg, *Pólusok* címmel. Felsőoktatási kategóriában a következő évben elnyertem Eger város irodalmi díját.

Már a főiskolán belekóstoltam a média világába is: KÖDÖBÖCZ GÁBOR irodalomtörténész vezetésével alapító munkatársa lehettem a *Líceumi Paletta* címmel megjelenő havilapnak, amellyel több alkalommal is elnyertük az év diákújságja címet. Számos alkalommal publikáltam verset vagy cikket helyi lapokban és országos kiadványokban is. A Szent István Rádióban elindítottuk az *Iránytű* című ifjúsági hangmagazint, jelenleg pedig egyike vagyok a vasárnaponként elhangzó „*Hétvégi levél*” szerzőinek.

Az Egri Főegyházmezei kiadványainak - honlap, névtárak, schematismusok - készítésében is részt veszek.

Csaknem két évtizede vagyok tagja az Egerszalóki Ifjúsági Találkozó és Lelkigyakorlat szervezői csapatának.

Nagy szerelmem a fotózás is, amit általános iskolás korom óta tanulok. Ennek köszönhető, hogy az elmúlt években jó néhány itthon vagy külföldön zajló egyházi eseményt is megörökíthettem.

A legszebb és legfontosabb esemény azonban 2004-ben történt életemben, hiszen ekkor vált a feleségemmé a jobbik felem, Kata, aki főállású hittanár. Természetesen csak a családanyai hivatása mellett, hiszen a Jóisten három gyermekkel is megajándékozott bennünket: 2005-ben Anna Rozália, 2008-ben Emese Emma, majd 2010-ben Ferenc Bálint érkezett hozzánk. Nagycsaláddá váltunk és Noszvajon találtunk otthonra.

Húsvéti üzeneként a jelenlegi esztergomi ferences diákoknak, öregdiák társaimnak és tanárainknak szintén egy versemet küldöm. Ennek az utolsó sorai adhatnak nekünk minden esetben reményt és erőt, hiszen hitünk lényege ez: a sír üres, feltámadott!

(Et) RESURREXIT (tertia die)

durvára ácsolt kískeresztje
éltető gyökeret eresztett:
tavaszodik a világ.

már Péter sem tagad:
örömkönnyei hullnak.

csúfságból lett dicsőség
Pilátus, katonák, tömeg
főpapok, írástudók, vének
mindannyian látják:

a sír üres.
harmadnapon feltámadott!